

Posazená na hraně stolu se cítila směšně, proto sklouzla, stáhla si sukni a začala po extravagantní jídelně pochodovat sem a tam. Výzdoba jí tu na první pohled připadala přemrštěná. Strop se mohl chlubit několika zbytečnými křišťálovými lustry, stěny kráslilo zlato a Hádova židle v čele stolu vypadala jako trůn. Aby toho nebylo málo, v jídelně jedl málokdy, často si totiž jídlo raději bral do jiných částí paláce. Byl to jeden z důvodů, proč se zde rozhodla uspořádat oslavu slunovratu – aby všechna ta nádhera nepřišla vniveč.

Hádes se vrátil. Vypadal frustrovaně, zuby měl zatnuté a v očích mu plálo cosi zvláště intenzivního. S rukama v kapsách se zastavil pár centimetrů od ní.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se.

„Je,“ přisvědčil. „A není. Ilias mě upozornil na problém, se kterým by se bylo dobré vypořádat dříve než později.“

Nedočkavě na něj zírала, nic jí ale nevysvětlil.

„Kdy se vrátíš?“

„Za hodinu. Možná dvě.“

Zamračila se a Hádes jí prstem nadzvedl bradu, takže se dívali z očí do očí. „Věř mi, moje milá, opustit tě je nejtěžší rozhodnutí, které musím každý den udělat.“

„Tak mě neopouštěj,“ navrhla a objala ho rukama kolem pasu. „Půjdu s tebou.“

„To není rozumné.“ Zněl odměřeně a Persefona svráстила obočí.

„Proč ne?“

„Persefono...“

„Je to jednoduchá otázka,“ přerušila ho.

„To není,“ vypěnil. Pak si povzdychl a prsty si prohrábl rozpuštěné vlasy.

Vpíjela se do něj očima. Ještě nikdy takhle neztratil nervy. Co ho tolik rozrušilo? Přemýšlela, jestli by ho neměla k odpočívání dotlačit, ale věděla, že by to nikam nevedlo, a proto raději ustoupila.

„Fajn.“ Couvla od něj, aby mezi nimi vytvořila odstup. „Budu tu, až se vrátíš.“

Zamračil se. „Vynahradím ti to.“

Povytáhla obočí a poručila mu: „Přísahěj.“

Jako by mu ve svitu křišťálových lustrů doutnaly oči.

„Ach miláčku. Nemusíš ze mě vypáčit slib. V tom, abych si to s tebou rozdal, mi nic nezabrání.“